

דף סז.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' ביכורים פ"ח ה"ו

עין לעיל דף סו: עין משפט א

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' ביכורים פ"ח ה"ז

הַקִּדְיָשָׁה קֹדֶם שֶׁתִּגְלַגֵּל **ש** וְנִתְּגַלְגַּל בְּיַד הַקֹּדֶשׁ וְאַחֵר
כִּךְ פְּדָאָה פְּטוּרָה שֶׁבִשְׁעַת חוֹבָתָהּ הִיְתָה פְּטוּרָה:

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' ביכורים פ"ח ה"ח

גַּר שֶׁנִּתְּגַיֵּיר וְהִיְתָה לוֹ עֶסֶה. **ה** נִתְּגַלְגַּל עַד שֶׁלֹּא נִתְּגַיֵּיר
פְּטוּרָה. וְאִם מִשְׁנִתְּגַיֵּיר חֵיבָתוֹ. וְאִם סָפֵק חֵיבָתוֹ בְּחֻלָּה לְפִי
שֶׁהוּא עוֹן מִיתָה. וְזֶר שֶׁאֵכָל חֵלֶת סָפֵק זֶה וְכִיּוֹצֵא בָּהּ
אֵין חֵיב עֲלֶיהָ חֻמָּשׁ:

שו"ע יו"ד סימן של פעיף ד

ה. ד. עכו"ם שהיתה לו עיסה ונתגייר, אם גלגלה קודם שנתגייר פטורה
ואם אחר שנתגייר חייבת, ואם זה ספק חייב **א** מספק.

ש. כסף משנה: (ו-ז) עיסה שנדמעה עד שלא תתגלגל פטורה משתגלגל חייבת. משנה ב'
שם: וכן המקדיש עיסתו וכו' עד שבשעת חובתה היתה פטורה. משנה ג' שם ובמנחות פ'
ר' ישמעאל (דף ס"ז) יליף מקרא דגלגול הקדש פוטר. ומ"ש או הפקיר אותה. נלמד מדין
הקדש:

ת. כסף משנה: ומ"ש גר שנתגייר והיתה לו עיסה וכו'. משנה שם ואיתא בפ' הזרוע (דף
קל"ד): ומ"ש ואם ספק חייבת בחלה לפי שהוא עון מיתה וכו'. ג"ז משנה שם בפ"ג
דחלה ובירושלמי מפרש טעמא:

א. משום דספק איסור לחומרא, אבל היום שהחלה מדרבנן פטור מספק מ"מ יש להפרישה
בלא ברכה. ש"ך ס"ק ח'.

עין משפט ד.

הרמב"ם הל' תרומות פ"א הי"א

פירות העכו"ם שגדלו בקרקע = שקנה בארץ ישראל. אם נגמרה מלאכתם ביד עכו"ם ומרחן העכו"ם פטורין

ב. כסף משנה: פירות העכו"ם שגדלו בקרקע וכו'. בספ"ק דבכורות (דף י"א) א"ר חנינא הלוקח טבלים ממורחים מן העכו"ם מעשרן והם שלו דמרחינהו מאן אילימא דמרחינהו עכו"ם דגנך אמר רחמנא ולא דגן עכו"ם אלא דמרחינהו ישראל ברשות עכו"ם מעשרן דאין קנין לעכו"ם בא"י להפקיע מיד מעשר והן שלו דאמר ליה קאתינא מכח גברא דלא מצית לאשתעויי דינא בהדיה ומפרש רבינו דהא דקאמר דמרחינהו ישראל ברשות עכו"ם היינו שלקחן ישראל אחר שנתלשו קודם שתגמר מלאכתן וגמרן ישראל וכן פירשו התוס'. ומ"ש חייבים בכל מן התורה משמע לרבינו דדרשא דגנך ולא דגן עכו"ם דרשא גמורה היא מן התורה אלמא כל שאינו דגן עכו"ם אלא דגן ישראל חייב מן התורה. ומ"ש ומפריש תרומה גדולה וכו' עד ולוקח דמיה. שם: כתוב באורחות חיים בסוף הלכות חלה בשם הראב"ד אפילו קנה מהעכו"ם דגן ומירח ישראל חייב בתרומה ומעשרות ואם קנה מהעכו"ם שבליים לצורך מצות ומרחן עכו"ם בשביל ישראל מחייב בתרומה דשלוחו של אדם כמותו אבל אם המוכר עכו"ם מרחו פטור עכ"ל. ואיני יודע מניין לו לרב ז"ל לחלק בין מוכר עצמו לעכו"ם אחר ואפשר דהוא הדין אם המוכר עכו"ם מרחו קודם שמכר לישראל פטור. ומ"ש דשלוחו של אדם כמותו יש לגמגם בו דהא אין שליחות לעכו"ם: ודע דבמנחות פרק רבי ישמעאל (דף ס"ו): אמרין מירוח העכו"ם אי פוטר תנאי היא דתניא תורמין משל ישראל על של ישראל ומשל עכו"ם על של עכו"ם ומשל כותיים על של כותיים ומשל כל על של כל דברי רבי מאיר ורבי יהודה רבי יוסי ורבי שמעון אומרין תורמין משל ישראל על של ישראל ומשל עכו"ם על של כותיים ומשל כותיים על של עכו"ם אבל לא משל ישראל על של עכו"ם ושל כותיים ולא משל עכו"ם ושל כותיים על של ישראל (עוד שם דף ס"ז) בעי רבא גלגול העכו"ם מאי וכו' הדר אמר רבא מ"ד מירוח העכו"ם פוטר גלגול העכו"ם פוטר מ"ד מירוח העכו"ם אינו פוטר גלגול העכו"ם אינו פוטר. איתביה רב פפא [לרבא] עכו"ם שהפריש פטר חמור וכו' ועוד איתביה רבינא לרבא חלת העכו"ם בארץ וכו' והא האי תנא דאמר מירוח העכו"ם אינו פוטר גלגול העכו"ם פוטר מדרבנן גזירה משום בעלי כיסין. ופירש"י משל כל על של כל וכו' מאי זה שירצה תורם על של חבריו ואפי' משל עכו"ם וכותיים על של ישראל אלמא מירוח העכו"ם אינו פוטר והו"ל שניהם חייבים. אבל לא משל ישראל וכו' דקסבר מירוח העכו"ם פוטר והו"ל מן הפטור על החיוב ומן החיוב על הפטור. מדרבנן כלומר לעולם הא דקתני לגבי חלה גלגול פוטר הנך תנאי היא דפטרי לעיל במירוח והא דקתני לעיל מדוקיא הא תרומתו אסורה מדרבנן הויא אסור מדרבנן גזירה משום בעלי כיסים עשירים שלוקחים תבואה מחמרים ואי שרית ללוקח מן עכו"ם שלא יעשר דמירוח עכו"ם פוטר אתי למימר נמי לוקח מחמר ישראל פוטר. לישנא אחרינא משום בעלי כיסים שיש להם קרקעות הרבה

וחסים על רוב מעשרות ויקנוהו לעכו"ם וימרחו עכו"ם ומפקע ליה ממעשר עכ"ל. ומשמע לרבינו דלענין הלכה אין לנו לחייב מירוח עכו"ם היכא שהיו של העכו"ם משום דרב פפא ורבינא פליגי עליה דרבא ולית להו גזירת בעלי כיסים והלכה כוותיהו דבתראי נינהו ובהכי אתי שפיר ההיא דפ"ק דבכורות דפטור אפי' מדרבנן ועוד דא"ל דרבא נמי לא גזר משום בעלי כיסים אלא היכא שהיה מתחלתו של ישראל וכלשון שני דרש"י אבל היכא שהיה מתחלתו של עכו"ם לא גזר. והראב"ד חולק ע"ז שעל מ"ש רבינו בספ"א מהלכות מעשרות דגנך ולא דגן עכו"ם כתב א"א חייב מדרבנן עכ"ל. ומצאתי שכתב ריב"א בתשובה ונטה לומר דהלכה כרבא דחייב משום גזירת בעלי כיסין אלא שבזה יש להסתפק אי גזירה דבעלי כיסין שייכא היכא שהיה מתחלתו של עכו"ם ומירוח עכו"ם דשמא לא נגזרה אלא היכא שהיה מתחלתו של ישראל ומכרו לעכו"ם ומרחו עכו"ם דומיא דבעלי כיסין אבל היכא שלא היה מתחלתו של ישראל פטור לגמרי ולפי המסקנא דפרק רבי ישמעאל דמוקי לה משום בעלי כיסין ההוא דחלת עכו"ם מיתוקמא כשהיה מתחלתו של ישראל ומכרו ומירחו ואין זה דוחק דהא ההיא דרבי יהודה מוקמינא בגדל שליש ביד ישראל כדפרישית לעיל וכל שכן דהשתא ניחא טפי דלא מוקי הא דר"ש שזורי כמ"ד אין קנין וס"ל דמירוח עכו"ם פטור דא"כ היה פטור לגמרי דלא שייכא גזירה דבעלי כיסין דמסתמא כי אמר ליה לך וקח מן העכו"ם דגדל ברשות העכו"ם מיירי ולא סמך ע"ז שימצא מזומן שגדל ברשות ישראל ומכרו. ועוד דהו"ל לפרש אם בענין זה דבר והאריך מאד בדבר ובסוף דבריו כתב ולענין מירוח העכו"ם נראה בעיני דהלכה כרבי יוסי לגבי ר"מ ורבי יהודה דר"י ורבי יוסי הלכה כרבי יוסי וכל שכן לגבי ר"מ ואע"פ שאסרתי אפילו כשהיה מתחלתו של עכו"ם משום בעלי כיסין אם היה מנהג בא"י שלא להחמיר לא היה בידי לבטל המנהג כי מנהג אבותיהם בידיהם והייתי תולה הטעם שהראשונים היו סוברים כר"פ ורבינא ואע"פ שקשה לי ההיא דבכורות בהלכה רופפת הלך אחר המנהג ונדחק לפרש וכו' ובספר הרמב"ם מצאתי כשהיו מתחלתן ביד עכו"ם ומירחם העכו"ם ומפני שנסתפקתי ולא יכולתי לעמוד על בירור הדבר נראה בעיני להחמיר ולהפריש תרומות ומעשרות מתבואות העכו"ם אע"פ שגדלה שליש בידו ומירחה מפני שלאיסור באות כל ההלכות בפשיטות יותר אלא מפני הספק יש ליזהר שלא להפריש מתבואה שגדלה שליש ביד ישראל ומירחה העכו"ם על תבואה שגדלה שליש ביד עכו"ם ומירחה שלא יהא מן החיוב על הפטור ואם יש מנהג ראוי לעמוד על המנהג עכ"ל ריב"א. והמנהג הפשוט בכל א"י כדברי רבינו ומימינו לא שמענו פוצה פה לחלוק על זה. ועתה קם חכם אחד ונראה לו שהוא מתחסד בעשותו הפך המנהג הפשוט ומעשר פירות שגדלו בקרקע העכו"ם ונגמרה מלאכתן ביד עכו"ם וגם מירחן עכו"ם. והולך ומפתה אחרים שיקבלו עליהם לעשות כדבריו. ונראה פשוט בעיני שראוי למנעם מזה משום לא תתגודדו ועוד שמאחר שבכל אלו המדינות קבלו עליהם לעשות כדברי רבינו מלבד מה שנוגע בכבוד הראשונים שנהגו כן והרי ריב"א לא מלאו לבו לסמוך על סברתו לבטל המנהג ומי הוא זה ואיזהו אשר מלאו לבו לעשות כן ועוד שדבר זה הוא דבר שאין רוב הצבור יכולין לעמוד בו לכן יש לגזור עליהם שלא ינהגו כן ואם יסרבו יכופו אותם כההיא דשמואל דא"ל אכול משחא

מכלום שנאמר 'דגנך' ולא דגן עכו"ם. ואם לקחן ישראל אחר שנתלשו קדם שתגמר מלאכתן וגמרן ישראל חיבין בכל מן התורה. ומפריש תרומה גדולה ונותנה לכהן. ותרומת מעשר ומוכרה לכהן. ומעשר ראשון היא שלו מפני שהוא אומר ללוי במעשר ולכהן בתרומת מעשר אני באתי מכח איש שאין אתם יכולין לטל ממנו כלום. ומפני מה אמרו לא יתן תרומת מעשר לכהן כתרומה גדולה. לפי שנאמר בתרומת מעשר 'כי תקחו מאת בני ישראל את המעשר' טבל שאתה לוקח מישראל אתה מפריש ממנו תרומת מעשר ונותנה לכהן. אבל טבל שאתה לוקח מן העכו"ם אין אתה נותן לכהן התרומת מעשר שהפריש ממנו אלא מוכרה לכהן ולוקח דמיה:

שו"ע יו"ד סימן שלא פיעה ד

ה. פירות עכו"ם שגדלו בקרקע שקנה בארץ ישראל אם נגמרה מלאכתן ביד העכו"ם ומרחן העכו"ם פטורין^א, ואם לקחן ישראל אחר

ואי לא כתיבנא עלך זקן ממרא. אח"כ נתפשטו הדברים עד שהוצרכו חכמי העיר לתקן ונתקבצו כולם וגזרו גזירת נח"ש שעוד כל ימי עולם לא יעשר אדם לקוח מן העכו"ם אלא כמו שנהגו עד עתה ע"פ רבינו:

ג. מימרא דרב שמואל בר נתן בבכורות דף י"א ע"ב, וכפי' התוס' שם. דכיון שנעשה המירוח ביד העכו"ם שהוא הזמן שחלה עליו חיובם נפטרו, שנאמר דגנך ולא דגן עכו"ם. ש"ך ס"ק ז'.

מי שקנה פירות תלושים מעכו"ם וקנייתו אינה אלא לאחר המירוח, אפי' שהוא מסייע במירוח לעכו"ם פטור מתו"מ, כיון שכל הזמן שלא מדד יכול לחזור בו והוי דיגון עכו"ם

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

שנתלשו קודם גמר מלאכתן וגמרן הישראל חייבים, ובכה"ג משייר מעשר ראשון לעצמו שאומר ללוי אני באתי מכאן איש שאין אתה יכול ליטול ממנו^ד, אבל מפריש תרומה גדולה ותרומת מעשר ראשון ומוכרן לכהן ונוטל דמיהן.

עין משפט ה. הרמב"ם הל' ביכורים פי"ב חי"ז

עכו"ם שהפריש פטר חמור^ה מודיעין אותו שאינו חייב והרי הוא מותר בגיזה ועבודה^ז:

שו"ע יו"ד סימן שכא סעיף כב

כב. כד. עכו"ם שהפריש פטר חמור, מודיעין אותו שאינו חייב^י, והרי הוא מותר בגיזה ועבודה^ז.

ודלא כהסכמת ספר החרדים. ברכי יוסף.
עוד כתב שם דישראל שקנה ערוגת ירקות מעכו"ם ולא זו משם עד שעקרה בידו יש צד שמתחייב בתו"מ, אלא לא ילקט אותה בידו אלא יאמר לעכו"ם שילקט לו אותה, ודלא כמי שמיקל.
ישראל שקנה שיבולים מעכו"ם לעשיית מצות וביקש מהעכו"ם למרח לו אותם מתחייב בתו"מ, דיש שליחות לעכו"ם לחומרא וזה דבר מוסכם, עיין בברכי יוסף שיישב דעת מר"ן ומש"כ בזה.

ד. ומפני מה אמרו לא יתן תרומת מעשר כמו בתרומה גדולה שנותן לכהן לפי שנאמר בתרומת מעשר כי תקחו מאת בני ישראל את המעשר, טבל שאתה לוקח מישראל אתה מפריש ממנו תרומת מעשר ונותן לכהן, אבל טבל שאתה לוקח מן העכו"ם אין אתה נותן לכהן מזה תרומת מעשר שמפריש ממנה, אלא מוכר לכהן ולוקח דמיו ומה שמוכרה לכהן משום דבתרומת מעשר יש בה קדושה ואסורה לזרים. ש"ך ס"ק י'.

ה. כסף משנה: עכו"ם שהפריש פטר חמור וכו'. מנחות פ' ר' ישמעאל (דף ס"ז):

ו. מברייטא במנחות דף ס"ז ע"א.

ז. ואפי' לישראל, וכדי שלא יבא לומר שישראל מזלזל בקדשים לכן מודיעין אותו שאין זה הקדש. ש"ך ס"ק י"ג.

עין משפט ו.

הרמב"ם הל' ביכורים פ"ו ה"י

עכו"ם שהפריש חלה אפלו בארץ ישראל אינה חלה. ח
אלא מודיעין אותו שאינו צריך ותאכל לזר. ולמה לא
חששנו לה שפא עסה של ישראל היא ותלה אותה ביד
עכו"ם וכדי לפטרה. שאם ירצה ישראל יפטר עצמו
ויעשה ישראל עסתו פחות משעור חלה:

דף סז:

עין משפט א.

הרמב"ם הל' מעשר פ"ג ה"ו

מתר להערים על התבואה ט להכניסה במוץ כדי שתהיה
בהמתו אוכלת ופטורה מן המעשר. וזורה מעט מעט
אחר שהכניס לביתו ופטור לעולם מן התרומה ומן
המעשרות שהרי אינו מתחיל לגמר הכל:

ח. כסף משנה: עכו"ם שהפריש חלה וכו' עד פחות משיעור חלה. במנחות פרק רבי
ישמעאל (דף כ"ז):

ט. כסף משנה: מותר להערים על התבואה וכו'. בר"פ אין עומדין (דף ל"א) אמר רב
הושעיא מערים אדם על תבואתו ומכניסה במוץ שלה כדי שתהא אוכלת
ופטורה מן המעשר ופירש"י ומכניסה בבית במוץ שלה קודם שיזרה אותה שאין מתחייבת
במעשר מן התורה אלא בראיית פני הבית ומשמרח בכרי אבל לפני מירוח אין ראיית פני
הבית קובעת דגבי תרומה ומעשר כתיב דגן ראשית דגנך והוא המירוח לפיכך כשמכניסה
לבית קודם מירוח לא הוקבעה למעשר מן התורה ורבנן הוא דאסרו אכילת קבע בדבר
שלא נגמרה מלאכתו אבל אכילת עראי לא אסרו ומאכל בהמה עראי הוא דתנן במסכת
פאה מאכיל לבהמה חיה ועוף עד שימרח הלכך בהמתו אוכלת ופטורה אבל איהו אסור
באכילת קבע עכ"ל. ולפי מה שכתב רבינו לקמן בפרק זה מותר להאכיל לבהמה עראי מן
הטבל משמע דגם בבהמה שייך אכילת קבע וצריך עיון:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' מעשר פ"ד ה"א

אין הטבל נקבע למעשרות מן התורה עד שיכניסנו לביתו שנאמר 'בערתי הקדש מן הבית'. והוא שיכניסנו דרך השער שנאמר 'ואכלו בשעריך'. אבל אם הכניס תבואתו דרך גגות וקרפיות פטור מן התרומה ומן המעשרות:

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז ה"ב

קצרוהו ונתנוהו בקפות ויהביאנהו לעזרה ויחבטוהו. וזרין ובוררין. ולקחין את השעורין ומהבהבין אותו באור. באבוב מנקב. כדי שיהיה האש שולט בכלן שנאמר 'אביב קלוי באש גרש פרמל'. מפי השמועה למדו שאינו מדבר אלא במנחת העמר בלבד. ואחר שקולין אותו שוטחין אותו בעזרה והרוח מנשבת בו. ונותנין אותו לרחים של גרוסות וטוחנין את השלש סאין ומוציאין מן הכל עשרון שהוא מנפה בשלש עשרה נפה. והשאר נפדה ונאכל לכל אדם. וחיב בחלה

א. כסף משנה: אין הטבל נקבע למעשר עד שיכניסנו לביתו וכו'. נתבאר בפרק שקודם זה. ומ"ש והוא שיכניסנו דרך השער וכו'. בפרק הפועלים (דף פ"ח): כתב הראב"ד אין הטבל נקבע למעשר וכו' א"א זה בדבר שאין לו גורן עכ"ל. ואני אמר דאזדא לטעמיה שכתב בר"פ זה גבי בד"א בגומר פירותיו למכרן בשוק וכבר כתבתי שם טעם לדברי רבינו:

ב. כסף משנה: קצרוהו ונתנוהו בקופות וכו' עד כשיירי כל המנחות. גם זה משנה שם (דף ס"ו). ומ"ש כמו שביארנו. הוא בפ"ג מהל' ביכורים ופרק י"ג מהלכות מעשר ראשון: ואימתי קומצין אותו לאחר שמקריבים מוסף היום. משום דתדיר קודם. ומ"ש וכבש העולה בסוף הוריות (דף י"ג) עומר קדם לכבש הבא עמו:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

וּפֶטוּר מִן הַמַּעֲשִׂוֹת כִּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ. וְלוֹקְחִין זֶה הָעֶשְׂרוֹן
 שֶׁל סֵלֶת הַשְּׁעוּרִים וּבִלְלִין אוֹתוֹ בְּלוּג שֶׁמֶן בְּשִׁשָּׁה עֶשֶׂר
 בְּנִיסָן וְנוֹתְנִין עָלָיו קֶמֶץ לְבוֹנָה כִּשְׁאֵר הַמִּנְחוֹת. וּמִנִּיפּוֹ
 בַּמִּזְרָח מוֹלִיךְ וּמֵבִיא מַעֲלָה וּמוֹרִיד וּמַגִּישׁוֹ כְּנֶגֶד חֲדָה
 שֶׁל קֶרֶן מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית כִּשְׁאֵר הַמִּנְחוֹת. וְקוֹמֵץ
 וּמִקְטִיר. וְהַשְּׁאֵר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים כְּשִׁירֵי כָּל הַמִּנְחוֹת.
 וְאִמָּתִי קוֹמֵצִין אוֹתוֹ. לְאַחַר שֶׁמִּקְרִיבִין מוֹסֵף הַיּוֹם
 וְכִבֵּשׁ הָעוֹלָה קֹדֶם תָּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' חמץ ומצה פ"ג ה"ה

מִי שֶׁשָּׂכַח אוֹ הִזִּיד וְלֹא בָּדַק בְּלִיל אֲרֻבָּעָה עֶשֶׂר בּוֹדֵק
 אֲרֻבָּעָה עֶשֶׂר בְּשַׁחֲרִית. לֹא בָּדַק בְּשַׁחֲרִית בּוֹדֵק בְּשַׁעֲת
 הַבַּעוּר. לֹא בָּדַק בְּשַׁעֲת הַבַּעוּר בּוֹדֵק בְּתוֹךְ הַחֶג. עֹבֵר
 הָרֶגֶל וְלֹא בָּדַק בּוֹדֵק [ד] אַחֵר הָרֶגֶל כִּדִּי שִׁיבָעַר מֵהַ
 שִׁימָצָא מִחֻמֵּץ שֶׁעֹבֵר עָלָיו הַפֶּסַח מִפְּנֵי שֶׁהוּא אָסוּר
 בַּהֲנִיָּה:

שו"ע או"ח סימן תלה סעיף א

א. לא בדק בליל י"ד יבדוק ביום י"ד בכל שעה שיזכור מהיום ^ל, לא

^ל. ממשנה פסחים י' וכפי' התוס' והרמב"ם. והיינו שיבדוק ביום י"ד לאור הנר וכן כל
 הבדיקות אפי' שלאחר הפסח, כדי שלא לחלק בין בדיקה לבדיקה.
 וביום י"ד יברך על ביעור חמץ ואם עדיין לא הגיע שעה שישית יבטל ג"כ. כה"ח אות
 א'-ב'.

 את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

בדק כל יום י"ד יבדוק בתוך הפסח ^מ, לא בדק בתוך הפסח יבדוק
לאחר הפסח כדי שלא יכשל בחמץ שעבר עליו הפסח דאסור בהנאה,
ועל הבדיקה שלאחר הפסח ^נ לא יברך.

מ. אבל ביו"ט עצמו לא יבדוק אפי' לא ביטל, כ"כ הב"ח, אבל הט"ז בס"ק א' כתב
דיבדוק אפי' ביו"ט עצמו, וכ"כ המ"א בס"ק א' אפי' ביטל דגזרין שמא ימצא גלוסקא
ויאכל ממנה. ואם ימצא חמץ ביו"ט יכפה עליו כלי כמ"ש בסי' תמ"ו. והפר"ח כתב להכריע
דאם לא ביטל יבדוק אפי' ביו"ט, אבל אם ביטל לא יבדוק ביו"ט עצמו, ולהלכה שב ואל
תעשה עדיף. כה"ח אות ז'.

נ. אבל שבתוך הפסח יברך כמו בפדיון אחר ל' יום או במילה שלא בזמנה. כה"ח אות
ט'. ואפי' ביטל חמצו לפני הפסח ג"כ יברך על הבדיקה בתוך הפסח, אע"פ שאינו
עובר על ב"י וב"י מכיון דאסור באכילה ובהנאה מן התורה. כה"ח אות י'.
ואם בדק וביטל ומצא חמץ בפסח לא יברך בשעת ביעורו כיון שכבר קיים המצוה הגם
שיש חולקים במצא כזית. כה"ח אות י"ב.